

РЕШЕНИЕ

№ 7236

гр. София, 03.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 05.11.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Петкова

Полина Величкова

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **8778** по описа за **2021** година докладвано от съдия Десислава Корнезова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208-228 от АПК във вр.чл.63 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Столична община, подадена чрез процесуален представител юрк. М. А. срещу РЕШЕНИЕ от 16.06.2021г. на СРС, НО, 111-ти състав, постановено по нахд № 17005/2020г.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на първоинстанционния съдебен акт, поради постановяването му в противоречие с материалния закон и необоснованост. Касаторът излага доводи, че не е доказано в процеса, че П. Д. Н. е ползвател на гаража, пред който е паркирал автомобила. От събраните доказателства се установявало, че именно той е паркирал в нарушение на чл.98, ал.2, т.2 от ЗДвП автомобил, като недоказано останало твърдението му, че той ползва гаража, поради което и достъпа до него не е бил затруднен. Изтъква се, че в административно-наказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да съставляват формално основание за отмяна на наказателния акт. НП и АУАН съдържаха необходимите реквизити по чл.42 и чл.57 ЗАНН, нарушението било описано с обстоятелствата, които били свързани с неговото извършване. Нарушителят е бил запознат какво точно нарушение е извършил, а възраженията му са останали изцяло недоказани.

Касаторът моли да бъде отменено решението на СРС, НО, 111-ти състав по нахд № 17005/2020г. и спорът решен по същество, като се потвърди изцяло НП №

СОА20-РД11-3217/19.11.2020г. на зам.-кмета на Столична община.

Ответникът – П. Д. Н. се представлява от адв. Д. М., която оспорва жалбата. В хода на устните състезания изразява доводи за нейната неоснователност, както и заявява искане за възстановяване на направените в процеса разноски в размер на сумата от 350.00 лева. Подробни правни аргументи в своя защита са изложени в депозираните на 23.11.2021г. писмени бележки от адв. Т. Б..

Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА счита жалбата за неоснователна и дава заключение, че решението на СРС следва да бъде потвърдено.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, след като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е НЕОСНОВАТЕЛНА.

С решение от 16.06.2021г., постановено по нахд № 17005/2020г. СРС, НО, 111-ти състав е отменил наказателно постановление НП № СОА20-РД11-3217/19.11.2020г. на зам.-кмета на Столична община, с което на П. Д. Н. на основание чл.183, ал.2, т.1 от ЗДвП е наложена глоба в размер на сумата от 20.00 лева за извършено нарушение по чл.98, ал.2, т.2 от ЗДвП.

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е събрал като доказателства по делото показанията на актосъставителя П. М. С. и писмените доказателства, представени с наказателното постановление, приобщени по реда на чл.283 НПК. Въз основа на тях е обосновал правния извод, че действително П. Д. Н. е спрял управляваното от него МПС пред гараж, но не е установено, че по този начин е затруднен достъпа до него, защото ползвател на гаража е санкционираното лице и няма как сам на себе си да затрудни достъпа до последния. Не са констатирани нарушения по чл.42 и чл.57 от ЗАНН в административно-наказателното производство. Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по см. на чл.219 ал.1 АПК.

По смисъла на чл.220 АПК съществува забрана за фактически установявания в касационното производство, като правомощията на съда се изразяват само в преценката дали въззивният съд правилно е приложил относимите материално-правни норми.

Констатирано е било, че на 27.10.2020г. в [населено място], на [улица] към [улица], П. Д. Н. е паркирал лек автомобил марка „С. ЦЗ“ с рег. [рег.номер на МПС], пред гараж, обозначен с пътна маркировка М15, като по този начин се пречи за входа/изхода на гаража. В тази връзка и в присъствието на свидетеля И. В. В. е бил съставен акт за установяване на административно нарушение № 834053/27.10.2020г. Въз основа на изготвения акт е издадено и обжалваното наказателно постановление № СОА20-РД11-3217/19.11.2020г. на зам.-кмета на Столична община, с което ответникът е привлечен към административно наказателна отговорност за извършено от него деяние по чл.98, ал.2, т.2 от ЗДвП и е санкциониран с глоба в размер на сумата от 20.00 лева.

Касационната инстанция приема, че съдебният акт е правилен, защото при неговото постановяване не е допуснато нарушение на материалния закон – касационно отменително основание по чл. 348, ал. 1, т.1 във вр. ал.2 от НПК. Съображенията за това са следните:

Съпоставяйки съставомерните елементи от нормата на чл. 98, ал. 2, т. 2 ЗДвП с установената по делото фактическа обстановка, вкл. съобразявайки изискването за

наличието на елементите кумулативно, СРС правилно е приел, че не е доказан затрудненият достъп до гаража. Дори автомобилът да е бил паркиран, отсъствието на един от кумулативно изискуемите елементи от фактическия състав на нормата - чл. 98, ал. 2, т. 2 ЗДвП, обосновава извод за недоказано административно нарушение.

Актосъставителят П. М. С. е заявил при разпита, че автомобилът е бил спрян пред гараж, като от доказателствата по делото не може по категоричен начин да се наложи извод, че същият е бил паркиран. В нормата на чл.93 от ЗДвП са разграничени хипотезите на престой и паркиране, както следва: "пътно превозно средство е в престой, когато е спряно за ограничено време, необходимо за качване и слизване на пътници или за извършване на товарно-разтоварни работи в присъствието на водача"; „паркирано е пътно превозно средство, спряно извън обстоятелствата, които го характеризират като престояващо, както и извън обстоятелствата, свързани с необходимостта да спре, за да избегне конфликт с друг участник в движението или сблъскване с някакво препятствие, или в подчинение на правилата за движение". За да е осъществен състава на вмененото административно нарушение по чл.98, ал.2, т.2 от ЗДвП е необходимо да бъде доказано, че на посоченото място и дата, процесният автомобил е бил паркиран непосредствено пред гараж, като по този начин е бил затруднен достъпа до последния. Поради изложеното, съдът намира, че обжалваното наказателно постановление не съдържа всички индивидуализиращи белези на нарушението, за което е ангажирана административно-наказателната отговорност на П. Д. Н., каквото императивно изискване законодателят е въвел с чл.57, ал.1, т.5 от ЗАНН. Така допуснатото нарушение е съществено, тъй изискването за съдържанието на наказателното постановление е императивно и нарушението обуславя неговата отмяна, поради незаконосъобразност.

Тежестта на доказване в административно-наказателното производство, лежи върху наказващия орган по аргумент от чл.84 ЗАНН във вр. чл.103 ал.1 от НПК. Безспорно е, че в преценката си дали да издаде НП последният се базира на констатациите в АУАН, които в рамките на производството по налагане на административни наказания се приемат за верни до доказване на противното. Това не е така обаче в съдебното производство, тук те нямат обвързваща доказателствена сила. В него съдът е длъжен да проучи фактите, чрез допустимите доказателствени средства и да прецени има ли извършено нарушение с посочената правна квалификация. Разкриването на обективната истина по делото, независимо от тежестта на доказване и пасивността на страните, е приоритет за дейността на съда, поради което законодателят му е предоставил възможност не само по искане на страните, но и по свой почин (т.е., служебно) да събира доказателства, когато това се налага за изясняване на действителните факти и обстоятелства по конкретния случай.

В хода на съдебното следствие са събрани гласни доказателствени средства, чрез разпит на свидетеля П. М. С., който не възпроизвежда в пълнота и конкретика настъпилите на 27.10.2020г. факти във връзка с констатиране на нарушението. Не се доказва от АНО дали санкционираното лице е паркирало лекия автомобил на посоченото място, както и дали местоположението на същия е затруднявало достъпа до гараж.

По тези доводи и аргументи, касационната инстанция заключава, че съдебното решение от 16.06.2021г. на СРС, НО, 111-ти състав е правилно на основание чл.348, ал.1, т.1 във вр. ал.2 от НПК и при условията и по реда на чл.221 ал.2 АПК следва да бъде потвърдено. Не се констатираха служебно основанията за касиране на

съдебния акт по см. на чл.218 ал.2 АПК във вр.чл.209 т.1 и т.2 АПК.

По искането на процесуалния представител на ответника адв. Т. Б. за присъждане на разноски, такива му се дължат и възлизат в размер на сумата от 350.00 лева, съгласно договор за правна помощ и съдействие № 640625/11.10.2021г.

Така мотивиран, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, III Касационен състав на основание чл.221 ал.2 АПК от АПК във вр.чл.63 ал.1, изр.2 ЗАНН

Р Е Ш Е Н И Е :

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 16.06.2021г., постановено по нахд № 17005/2020г. на СРС, НО, 111-ти състав.

ОСЪЖДА Столична община с адрес: [населено място], [улица] да заплати на П. Д. Н. ЕГН [ЕГН] от [населено място], [улица] сумата от 350.00 /триста и петдесет/ лева на основание чл.63 ал.3 от ЗАНН.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл.223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.